

Đứng Bên Ni Đồng Ngó Qua Bên Tê Đồng

Ai cũng có Một Thời Mười Bảy / nhớ vô cùng con sông mười lăm / nhớ làm sao những tối trăng Rằm / nghĩ mai sáng vẫn còn...trăng-buổi-sáng!

Có một dòng sông tưởng là vô hạn / mà hai bờ...bờ Giác với bờ Mê! Đi qua sông ai cũng muốn trở về...mà sông rộng...đã hai bờ bát ngát!

Anh nhớ em! Cái mùi mây Bất Bạt, cái mùi thơm hương cốm Bắc Hà. Cái mùi nào, chừ cũng cái-mùi-xa. Nhớ đến nỗi lạnh hai tròng con mắt!

Em đi ra Hội An rồi em ra Phú Quốc...nước non mình bao nhiêu dấu chân son. Anh cũng đi xa không thấy nắng Quê Hương / chỉ thấy mưa quê người, mưa như bụi!

Nếu ai cũng sinh ra đừng có tuổi...thì đâu buồn em nhỉ, tuổi trung niên! Mà em ơi sao cái mặt em hiền...lòng lại dữ như là con sư tử?

Em thế nào thì lòng anh cứ nhớ! Tuổi mười lăm, tuổi mười bảy...bao nhiêu? Tại sao người ta hay vợ vẫn buổi chiều? Chiều vút lên cao...chiều...chim bay về núi!

Chim xa rừng thương cây nhớ cội, người xa người tội lắm người ơi!

Anh nói với em sao? Câu đó đủ rồi? Em mười bảy nói lời nào với Mẹ? Nói lời nào với Ba? Rưng rưng? Em nói đi cho anh nghe mùa Xuân, tiếng chim sẻ mái hiên nhà mỗi sáng...

Em nói đi là buổi mai trăng lặn...xé tim người và ngời căn thời gian! Em nói đi như tiếng gió thở than. Như tiếng gió, Trời ơi thời-Cải-Tạo!

*

Tờ giấy trắng, bỗng một hôm dính máu...tuổi thanh niên của anh kêu ngạo nghẹn ngào. Quê Hương mình không biết sẽ ra sao / nhưng anh biết cái màu áo lụa em năm em mười bảy tuổi!

Rất từ lâu không nghe em nói. Rất từ lâu, gió vẫn thổi hành lang...

Trần Văn Lệ

